

Miladin:

Večerni pogovor.

— Kaj je vaše delo,
dragi otročiči? —

„Ej, saj dobro veste
punčke in konjiči!“

— Kdo je zajtrk skuhal,
ko ste k mizi seli?

„Skuhali so mama,
mi smo pa pojedli.“

— Pa ste šli na polje —
ste li morda želi?

„Žele so žanjice,
mi smo jim le pelil!“

— Čujte, kaj pa v šoli,
ali tam kaj znate? —

„Oh sevé, nam ondi
res so ure zlate!“

— Kaj pa vam je ljubše,
sadje ali cvetje? —

„Vse za nas je radost:
zima in poletje.“

— Prav vsegà imate,
kaj bi pa še radi? —

„Ej, v poletju zime,
v jesen pa pomladi!“ —

Vek. Skuhala:

Učit se grem.

»**N**ič mi ni več za te puste knjige. Nerač jih že nosim. Da bi le kmalu dobil odpustnico! Potem se grem pa učit.«

Tako je tarnal Verlekov Ivan, da ga je bil Gorčenkov Jakob že dolgo sit. Prav so mu torej prišle zadnje besede Ivanove: oklenil se jih je kakor ponesrečen plavač rešilne deske. Začel je zbadati Ivana.

»Učit se greš? Kaj te pa tako veseli? Če se v šoli nisi nič učil, se boš pa kje drugod? Jaz ti že ne verjamem.«

»H kovaču Hrzenjaku grem. Si že videl kovačnico, kako črna stoji ob beli cesti, tik pred mestom? Vse polno konjev je tam. Jaz pa imam konje najrajši.«

»Ivan, Ivan, to še ni vse, če imaš konje rad. Ali pa te kovač rabi? Ali mu boš dovolj močan za težko delo? Tega najbrž še nisi nič pomislil?«

»Pa poskusiva, kdo bolj zna rabiti svojo moč!«

Ivan je že zgrabil Jakoba, Jakob pa Ivana. Zdaj se rujeta in bosta padla na tla. Kdo bo le spodaj? Pa sta oba zelo spretna, gibčna in prožna, ker sta vajena takega posla! Ni jima treba več pogovora o kovaškem poklicu; vsak, še tako nedolžen razgovor ju razburi, da se spopadeta. Ljudje ju že poznajo in že skoro več ne zamerijo, če hlačata vsa blatna in krvava s torbo na rami skozi vas. Čudili bi se, če bi jima upadla bojevitost.

Zdaj že spet mirno korakata. Mirno ravno ne, ker kregata se še vedno. Jakob pa še vedno trdi, da Ivan ni za nobeno učenje. Ivan pa pravi, da ga bo veselilo vsako delo, le da ne bo več videl teh grdih knjig.

»Na vse zadnje, naj ti bo, pa se pojdi učit!«

Tako se Jakob spravi z Ivanom, ko sta že blizu domačih hiš. Težko bi mu namreč bilo, če bi zašlo solnce nad njegovo jezo. Drugi dan pa bo itak vse preklical in iznova dražil Ivana, da ni za nobeno učenje.

»Učit se grem!«

Ravno najslabši šolarji pogosto takó govoré,